

tægt af i Øjeblikket ved Forhøjelse af Satserne, idet dette Mindretal gjorde gældende, at det skulde være ved midlertidige Love og ikke vedvarende Love, man skulde forsøge at forøge Statens Indtægter. Men man ender saa med at sige, at da Finansministeren har fastholdt sin Stilling til denne Lov: Kravet om vedvarende Indtægter — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linier — „har vi villet vise Imødekommenhed og har opgivet vor principale Modstand mod Arveafgiftsloven, naar de af hele Udvalget foreslaaede Ændringer vedtages“. Men disse Ændringer, som saa foresloges af hele Udvalget, og som jeg maatte gaa ind paa for overhovedet at faa Loven igennem, var Ændringer, hvorved de af mig foreslaaede Sætsler gik ned til de nugældende, og de Sætsler, som jeg den Gang havde foreslaaet, er dem, jeg nu atter har foreslaaet. Det ærede Medlem har altsaa ikke ganske Ret i sin Paastand.

Det ærede Medlem nævnedes dernæst den Bestemmelse, som findes i Arveafgiftslovsforslaget, om, hvad overordentlige Skifteforvaltere, det vil sige almindelige Eksekutorer i et Bo, skal foretage overfor Finansministeriet med Hensyn til den Fortegnelse, som forlanges af dem, og mente, at en saadan Fortegnelse affattes allerede nu i flere Eksemplarer af disse Eksekutorer. Det ærede Medlem tager fejl, en Fortegnelse som den, der her forlanges af Finansministeriet, er Eksekutorerne ikke i Øjeblikket forpligtede til at tilvejebringe. Hvis de var det, synes jeg ikke, at Ulejligheden vilde være meget stor, det hele vilde være mekanisk at mangfoldiggøre denne Fortegnelse eller Opgørelse og indsende den underskrevet til Finansministeriet, og det kunde de vel overkomme, men saaledes er det ikke. De Fortegnelser og Opgørelser, som i Øjeblikket skal indsendes til Myndighederne af Eksekutorerne, findes omtalt i et Cirkulære fra Finansministeriet af 21. December 1908 og er af en anden Beskaffenhed. Hvad her ønskes, er Oplysninger, som kan bevirke en Art Centralrevision af saadanne Boer i Finansministeriet. Det er endelig Finansministeriet, som er mest interesseret heri, fordi det er dette Ministerium, der skal sørge for, at Afgifterne kommer rigtigt ind.

Dernæst nævnedes det ærede Medlem Bestemmelsen i den nugældende Lov om, at der af Arvelodder, som tilfalder Stat, Kommune, Selskaber o. s. v., skal betales 12 pCt. i Afgift, og ligesom et æret Medlem i Folketinget foreslog han, at denne Afgift skal nedsættes, skønt det er gældende Lov og

ikke noget nyt at her er foreslaaet. Jeg tror, det ærede Medlem mener, at saadanne Arvelodder kommer Samfundet til gode gennem velgørende og nyttige Institutioner og lignende, og at der derfor for Staten var Grund til i nogen Grad at fratagde Afgiften. Det ærede Medlem er vist ikke opmærksom paa, at der i selve den gældende Arveafgiftslov, § 3, findes en Bestemmelse, efter hvilken Finansministeren er bemyndiget til — jeg tør maaske oplæse et Par Ord — „at nedsætte Afgiften til 4 pCt. af Arv, som tilfalder offentlige Institutioner, Foreninger, Selskaber eller Stiftelser med almenvelgørende eller andet almennyttigt Formaal, eller som paa anden Maade bortskænkes i tilsvarende Øjemed“. Denne Bemyndigelse, hvorved de nuværende 12 pCt. — i den oprindelige Lov var det 8 pCt., men i den ændrede Lov er det 12 — kan sættes ned til Halvdelen, til 6 pCt., bruges af Ministeriet. Jeg har i den Tid, jeg har været Finansminister, været med til i mangfoldige Tilfælde, endda overfor meget store Legater eller Arveudlodninger, som tilfaldt Selskaber, velgørende Stiftelser o. s. v., at nedsætte Afgiften, fordi man ud fra samme Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende, mente, at det var forsvarligt.

Med Hensyn til Ejendomsskylden vilde det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) ligesom i Fjor gaa imod en forhøjet Promille. Det ærede Medlem sagde, at ogsaa i Fjor var denne Promille givet i Erstatning for noget, uden at han nævnedes, hvad det skulde være. Ogsaa det er fejl. I Fjor var det en rent finansiel Foranstaltning, idet jeg foreslog, at man skulde forøge Statens Indtægter ved at forhøje Ejendomsskyldens Promille. Det er ikke Tilfældet i Aar — dette maa jeg ogsaa have Lov at sige overfor det ærede 12te landstingsvalgte Medlem (Ole Hansen). I Aar skal Forhøjelsen fra 1,1 til 2 p. m. kun gives som Erstatning for de to Ting, som ogsaa det ærede Medlem nævnedes. Her er ikke Tale om Forhøjelse i den Forstand, men det er jo mærkeligt, synes jeg, at det ærede Medlem ikke vil gaa med til Erstatning, naar han dog vil gaa med til, at Vurderingen udsættes et Aar, hvorved Staten utvivlsomt lider megen Brist paa Indtægt, og naar han dog ikke, saa vidt jeg forstod, helt vil modsætte sig Fradragsreglerne, saaledes som man enedes om dem i Folketingsudvalget — jeg forstod, at det ikke var paa det Punkt, det konservative Parti havde Indsigelser at gøre mod Lovforslaget. Det ærede Medlem sagde, at denne Fradragsregel er bedre end den Regel, efter hvilken nogle slap helt fri for Afgiften.